

புறநானூற்றுப் பாடல்களில் பெண்களின் வீரம்

வீ. கோகிலா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, பத்மவாணி மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, சேலம்- 636011, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

The Heroism of womens in Purananuru Songs

V. Gokila a, *

^a Department of Tamil, Padmavani Arts & Science College for Women, Salem-636011, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
moorthigokila1993@gmail.com

Received: 30-09-2021
Revised: 03-05-2022
Accepted: 15-05-2022
Published: 18-07-2022

ABSTRACT

The Ancient Tamil People considered heroism as their life. Not only men but also women were known to be heroic through the song of the fourteenth century. The heroism of mothers and the idea of how to raise a child expresses heroism. She asks whether her son died on the battlefield and inquires how her son died a heroic death or a coward death. When the brave woman heard the news that the villagers told, her son had died cowardly on the battlefield, then she would bravely set out to tell that if my son died cowardly, I will cut off my breast which fed him milk.

Keywords: Valor, War, War Spirit, Mother's Action, Women's Courage, Tamil Literatures of Ancient Tamil Love and Heroism.

முன்னுரை

பண்டைத் தமிழரின் தமிழ் இலக்கியங்கள் காதலையும் வீரத்தையும் கூறுகிறது. தமிழர்களின் வீர வாழ்க்கையைச் சங்கப் புலவர்கள் பல்வேறு வகையில் கூறியிருக்கின்றனர். புறநானூற்றில் பெண்களின் வீரமானது சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களின் வீரத்தைப் பற்றிக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தாயின் வீரம்

ஆடவர் என்று பெயர் படைத்தவர் எல்லாம் வீரமுடையவராக இருத்தல் வேண்டும் என்பது தமிழர்களின் கருத்து. பிள்ளையைப் பெற்று வளர்ப்பது தாயின் கடமையாக உள்ளது. வீரனாக வளர்ப்பது தந்தைக்குக் கடமை. போர்க்களத்தில் வெற்றிவாகை துடி வருவது மகளின் கடமையாகும். ஆனால் புறநானூற்றில் பெண்களும் வீரமிக்கவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதற்குப் பாடல்கள் அமைகிறது.

“நரம்புஎழுந்து உலறிய நிரம்பா மென்தோள்

முளரிமருங்கின் முதியோள் சிறுவன்

படைஅழிந்து மாறினன்” என்று பலர் கூற

“மண்டுஅமர்க்கு உடைந்தனன் ஆயின், உண்டனன்

முலைஅறுத் திடுவென் யான்” எனச் சினைஇக்

கொண்டவாளொடு படுபிணம் பெயராச்

செங்களம் துழவுகோள், சிதைந்துவே றாகிய

படுமகன் கிடக்கை காணாஉ

ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுஉவந் தனளே”

என்ற பாடல் மூலம் நரம்புகள் தளர்ந்து வற்றிய தோள்களையும் தாமரை இலை போன்ற அடிவயிற்றையும் உடைய முதியவளிடம் உன் மகன் போர்க்களத்தில் பகைவர்களின் படைக்கு அஞ்சிப் புற முதுகுகாட்டி மாண்டான் எனச் சிலர் கூறினர் (Paalaiyan, 2012). அதைக்கேட்ட அந்ததாய் சினமுடன் “என்மகன் இவ்வாறு இறந்திருந்தால் அவன் பால் குடித்த என் மார்பை அறுத்தெறிவேன்” எனக் கூறி வாளொடு போர்க்களத்திற்குச் சென்றாள். போர்க்களத்தில் வீழ்ந்து கிடந்த பிணங்களைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துத் துண்டு துண்டாகச் சிதறிக்கிடந்த தன் மகனைச் சேர்த்து உற்றுப் பார்த்து மார்பிலும் முகத்திலும் விழுப்புண் ஏற்று மடிந்த அவனைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றாள். இந்தக் காட்சியில் தாயின் வீரமானது புலப்படுகிறது.

வீரத்தாயின் மகிழ்ச்சி

ஒவ்வொரு தாயும் தன் குழந்தைகள் வீரமிக்கவர்களாக வளர வேண்டும் என்று நினைப்பார்கள். மகன் இறந்தான் என்பதைப் பற்றிக் கவலைக் கொள்ளாது அவன் எப்படி இறந்தான் அதாவது அவன் போர்க்களத்தில் மார்பில் விழுப்புண் பட்டு இறந்தானா (அ) புறமுதுகிட்டு இறந்தானா என்று ஒரு தாய் ஆராய்கிறாள்.

“மீன்உண் கொக்கின் தூவி அன்ன

வால்நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்

களிறுஎறிந்து பட்டனன்” என்னும் உவகை

ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே, கண்ணீர்

நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து

வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே”

என்ற பாடல் புறநானூற்றில் தும்பைத்திணைப் பாடல் ஒன்று நெடுங்காலம் பிள்ளையில்லா பெண் ஒருத்தி முதுமைப்பருவத்தில் ஒரு புதல்வனைப் பெற்றாள் (Paalaiyan, 2012). அவன் காளைப்பருவம் எய்தியபோது நாட்டிலே ஒரு போர் நடைபெற போர்க்களம் செல்ல ஆசைப்பட்டுத் தன் தாயிடம் ஆசி பெற்றுச் சென்றான். போர்க்களத்தில் ஒரு யானையோடு போர் செய்து இறுதியில் யானையைக் கொன்று தானும் இறந்தான். இந்த செய்தியைக் கேட்ட தாய் பேரின்பம் கொண்டாள் என்று புறநானூறு கூறுகிறது.

“ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுஉவக்கும் தன்மகனைச்

சான்றோன் எனக் கேட்டத்தாய்”

என்ற திருக்குறளை இப்புறநானூற்றுப் பாடலோடு ஒப்பு நோக்கலாம். ஒரு தாயானவள் தன் மகன் இறந்தாலும் கூட வீரனாகவும் சான்றோனாகவும் இருக்க வேண்டும் இது அவனைப் பெற்ற போது அடைந்த மகிழ்ச்சியை விடப் பெரியதாகும். சங்கத் தமிழரின் வாழ்க்கை நெறிமுறையை உணர்ந்தே குறளும் வீரத்தாயின் உணர்வினை படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளது என்றும் மொழிகிறது திருக்குறள் (Parimelazhagar, 2007).

தாயின் துணிச்சல்

“சிறிநில் நல் தூண்பற்றி நின்மகன்
யாண்டு உளனோ? என வினவுதி என்மகன்
யாண்டு உளன் ஆயினும் அறியேன் ஓரும்
புலிசேர்ந்து போகிய கல்அனைபோல்
ஈன்ற வயிறோ இதுவே
தோன்றுவன் மாதோ போர் களத்தானே”

என்ற வாகைத்திணைக்குரிய ‘காவற்பெண்டிர் பாட்டுச் சிறிய வீட்டில் உள்ள தூணைப் பற்றிய வண்ணம் உள்ள ‘உன் மகன் எங்கு உள்ளான்’ என ஒருபெண் வினவ, ‘என் மகன் எங்கிருந்தாலும் நான் அறிவேன். புலி இருந்து பின் பெயர்ந்து சென்ற கற்குகை போல அவனைப் பெற்ற வயிறு இதுவாகும் அவன் போர் நிகழும் களத்தில் இருப்பான். அத்தகைய வீரனைக் காண்பதற்கு அங்குச் செல் என்று தன் மகனின் மீது நம்பிக்கை வைத்த ஒரு தாய் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைகிறது (Paalaiyan, 2012). இப்பாடலில் தாய் தன் வயிற்றைப் ‘புலி கிடந்தக் குகை’ என்று கூறுவது வீரத்தின் அடையாளத்தைப் புலப்படுத்தும் சிறந்த உவமை எனலாம்.

‘கெடுக சிந்தை கடிது இவன் துணிவே
மூதில் மகளிராதல் தகுமே
மேல்நாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்னை
யானை எறிந்து களத்து ஒழிந்தனவே
நெருதல் உற்ற செருவிற்கு இவன் கொழுநன்
பெருநிரை விலக்கி ஆண்டு பட்டனனே
இன்றும் செருப்பறை கேட்டு, விருப்புற்று மயங்கி
வேல் கைக்கொடுத்து வெளிது விரித்து உடஇப்,
பாறு மயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒரு மகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்க என விடுமே”

என்ற வாகைத்திணைப் பாடலொன்று மறக்குடியில் பிறந்த ஒரு பெண் முதல் நாள் நடந்தப் போரில் இவளுடைய தந்தை யானையைக் கொன்றுத்தானும் இறந்தான். நேற்று நடந்த போரில் இவள் கணவன் இறந்தான் (Paalaiyan, 2012). இன்று போர்ப்பறை ஒலிப்பதைக் கேட்டு விருப்பம் கொண்டு இருநாளிலும் போர்புரிந்து இறந்துப்பட்ட தந்தையையும் தலைவனையும் நினைத்து அவள் தயங்காமல் வீட்டுக்கொரு வீரன் போர்க்களம் போக வேண்டும் என்பதால் எஞ்சி நின்ற தன் சிறிய மகனை அன்போடு அழைத்து வெண்மையான ஆடையை உடுத்தித் தலையைச் சீவிமுடித்து வேலை எடுத்துக்கையிலே கொடுத்து போர்களத்தை நோக்கி அனுப்பி வைத்தாள். எனவே அன்றைய காலத்தில் ஒரு தாய் என்பவள் தன் மைந்தனின் தாய் என்பதை விட ‘விர்த்தாய்’ என்பதிலேயே மகிழ்ச்சி பெற்றுள்ளாள் என்பதைப் பறை சாற்றுகின்றது.

வயிற்றை அறுத்த வீரத்தாய்

ஒரு மகன் போர்க்களம் சென்றான். அவன் பகைவர் பலரை வென்றான். அதோடு அல்லன் ஒரு யானையின் மீதும் வேற்படையை வீசினான். அந்த யானை விழுந்துபடாமல் வேலொடு ஓடிவிட்டது.

அப்போது வெறுங்கையனாய்த் திரும்பினான் மைந்தன். வீடுவந்து சேர்ந்தான். போர்க்களத்தில் நிகழ்ந்ததை அறிந்த அவன் தாய் மிக வருந்தி. இதுவரை யானையைப் போகவிட்டுப் புறங்காட்டித்திரும்பியவன் என் குடியில் எவரும் இல்லை என்றுமில்லாத வசை இன்று வந்துவிட்டதே என்பதை

‘எம் இல் செய்யாப் பெறும்பழி செய்ய எல்லையிலாக்

காளையை ஈன்ற வயிறே’

என்று மனம் நொந்து உரைத்து இவனைப் பெற்றபாழும் வயிற்றைப் பீறி எறிவேன் என்று உரைக்கின்றது (Vaiyapurippillai, 2001). ஒரு தாய்க்குத் தன்மகன் வீரனாக இருக்க வேண்டும் என்பதே பெருவிருப்பம் அவன் கோழையானவன் என்று தெரிந்தவுடன் தான் சுமந்த வயிற்றைக் கூடக் அறுத்திடுவேன் என்று துணிந்து கூறுவது பண்டைத்தாயின் வீர உணர்வை முன்வைக்கின்றது.

களிறெறிந்த காளை

நால்வகைப்படையும் சுற்றி நின்று போர்புரியும் போர்க்களத்தில் ஆண் யானைகளை அடித்து வீழ்த்துதல் வீரத்துள் வீரமாக மதிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

‘கைவேல் களிறோடு போக்கி வருபவன்

மெய்வேல் பறியா நகும்’

என்கிறார் திருவள்ளுவர் (Parimelazhagar, 2007). ஒரு வீரன் போர்க்களத்தில் பிளிறிய யானையின் மீது தன் வேலை விட்டெறிய அது அடிபட்டு விழுந்தது. அப்பொழுது மற்றொரு யானை அவனைத் தாக்க வந்தது. இன்னொரு வேல் கிடைத்தால் இந்த யானையையும் கொன்றிடலாம் என்று அங்குமிங்கும் பார்த்தான். அந்நிலையில் அவன் மார்பில் தைத்திருந்த வேல் ஒன்றைக் கண்டான். அதுவரையும் போர்வெறியில் தன் மேனியிற் பாய்ந்திருந்த வேலையும் அறியாதிருந்த வீரன், அதை ஆர்வத்தோடு பறித்து இழுத்தான். வேழத்தைக் கொல்ல ஒரு வேல் கிடைத்ததே என்று மகிழ்ந்தான். ஒருவீரன் போர்க்களத்தில் தன் உயிர் நீங்கும் நேரத்தில் கூடப் போரிட வேண்டும் என்ற மனஉறுதியுடன் செயலாற்றியதைப் புறநானூறு கூறுகிறது.

தாயின் உள்ளம்

‘வேம்பு சினை ஓடிப்பவும் காஞ்சி பாடவும்

நெய்யுடைக் கையர் ஐயவி புகைப்பவும்

எல்லா மனையும் கல்லென்றவ்வே

வேந்து உடன்று அறிவான் கொல்லோ

நெடிது வந்தன்றால் நெடுந்தகை தேரோ?”

போர்க்களத்திலிருந்து தன் மகன் காலம் தாழ்த்தி வந்தமைக்கான காரணத்தை எண்ணிப் பார்ப்பதாக இப்பாடல் அமைகிறது (Paalaiyan, 2012).

“கடல் கிளர்ந்தன்ன கட்டூர் நாப்பண்

வெந்து வாய் மடித்து வேல் தலைப்பெயரித்

தோடு உகைத்து எழுதருஉதுரத்து எறி ஞாட்பின்

வருபடை போழ்ந்து வாய்ப்பட விலங்கி

இடைப்படை அழுவத்துச் சிதைந்து வேறாகிய

சிறப்புடையாளன் மாண்பு கண்டருளி

வாடு முலை ஊறிச் சுரந்தன

ஓடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே”

என்ற பாடல் கடலின் ஆரவாரம் போன்றது பாசறை, அப்பாசறையில் போர்க்களத்திற்குத் தேவையான படைக்கருவிகள் கூர்மையாகத் தீட்டப்பெற்றன (Paalaiyan, 2012). இவ்வாறு கூர்மை செய்யப்பெற்ற வேலை வீரர்கள் பகைவர்பால் திருப்பினர். தலைவன் ஒருவன் மறவர் தொகுதியை முற்படச் செலுத்தித்தானும் அவர்களோடு எழுந்து போருக்குப் புறப்பட்டான். போர்க்களத்தில் பகைவரைத் தாக்க முயலும் போது படைத்திரளின் இடையில் வெட்டுண்டு உடல் சிதைந்து வேறுபட்டான். புறம் காட்டி ஓடாத கொள்கையை உடைய காளைக்குத் தாயாகிய இவள் சிறப்புக்குரிய தன் மகனின் மறுமாண்பு கண்டு அன்பு மேலிட அத்தாயின் வற்றிய முலைகளில் இருந்து பால் ஊறிச்சுரந்தன. எனவே தன் மகனை நினைத்து அத்தாய்க்குப் பெருமையுடன் கூடிய அன்பு பெருகியது என்றுரைக்கின்றது.

‘பால் கொண்டு மடுப்பவும் உண்ணான் ஆகலின்,

செறா அது ஓச்சிய சிறுகோல் அஞ்சியோடு

உயவொடு வருந்தும் மனனே இனியே

புகர்நிறம் கொண்ட களிறட்டு ஆனான்

முன்நாள் வீழ்ந்த உரவேர் மகனே

உன்னிலன் என்னும் புண்ஒன்று அம்பு

மான் உளை அன்ன குடுமித்

தோல் மிசைக் கிடந்த புல் அணலோனே”

சிறு பிள்ளையாக இருக்கும்போது கிண்ணத்தில் பாலை ஊற்றிக் கையால் எடுத்து ஊட்டினாலும் குடிக்க மறுத்த மகனைச் சிறுகோல் கொண்டு அடிப்பது போல மிரட்டியேப் பாலைக் குடிக்கும்படி செய்துள்ளாள் (Paalaiyan, 2012). ஒருதாய் இத்தகு இளமைக்காலத்தை எண்ணி கவலைப்பட்டு வருந்துகின்ற தாய் பின் தன் மனதை நோக்கி மனமே என்மகன் முன்பொருநாள் பகைவருடன் வீரப்போர் புரிந்து வீழ்ந்த வீரன் பெற்ற வீரன் இவன் துதிக்கையை உடைய யானையை வீழ்த்தியது மட்டும் அல்லாமல் தன் மார்பில் அம்பு பாய்ந்தது கூட அறியாத வீரனாகக் கேடயத்தின் மீது வீழ்ந்து கிடந்தான்.

என் இனிய வீரமகன் என்று ஒரு தாய் தன் கணவனையும் தன் மகனையும் சிறப்பித்துக் கூறுவதாக அமைந்த பாடலும் ஒரு தாயின் வீரமாண்பினைப் பறைச்சாற்றுவதாக அமைகிறது.

முடிவுரை

சங்ககாலத்தில் பெண்கள் வீரமிக்கவர்களாக இருந்தனர். அதுமட்டுமல்லாமல் வீரமிக்க புதல்வர்களைப் பெற்றெடுத்த மங்கையாகவும் அமைந்தனர். ஆண்களுக்கு அடிப்படை வீரம் அதாவது, ஆண்கள் போர்க்களத்தில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற பெண்களின் எண்ணமும் குழந்தையைப் பெற்ற போது மகிழ்ந்ததைப் போல் வீரன் என்று பிறர் கூறும் போது அதிக மகிழ்ச்சி அடைகிறாள். மகன் வீரமற்றவன் எனப் பிறர் கூறியதைக் கேட்டு அவன் பாலுண்ட மார்பை அறுத்திடுவேன் என்று கூறிய துணிச்சலும் வீரமிக்க போர்வீரனைப் பெற்றெடுத்த தன் வயிற்றைப் புலிக்குகை என்று மிகைப்படுத்திக் கூறுவதும் இப்புறநானூற்றுப் பாடல்கள் மூலம் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

References

- Datchinamoorthy, A., (2005) Tamil Nagarikamum Panpaadum, Yaazhl Veliyedu, Chennai, India.
- Paalaiyan, A.P., (2012) Purananuru mulamum uraium, Gowra Pathippagam, Chennai, India,
- Parimelazhagar, (2007), Thirukkural, Sharadha Publishing, Chennai, India.
- Sethu Pillai, R.P., (1948) Tamilinbam Katturaikal, Palaniappa Brothers, Chennai, India.
- Vaiyapuripillai, S., (1952) Illakiya Deepam, Paari Nilaiyam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License